

paper de vidre

23 Març de 2003 n°11

"En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives."

ESCRITS

Fum de bitxo - *Jofre Biscarri*
Un conte de muntanya (II) - *Joan Boada*
Canviar el món al S. XXI – *Estel Cardellach*
La posta de la lluna (I i II) - *Quim Cardús*
Un interrogant admirat – *Olga Colomer*
El queso - *Sara Gironès*
Cròniques grises de diumenge – *Rubèn Intente*
Moments de trànsit – *Guillem Miralles*
“Parla’m en català, així n’aprendré” – *Carles Palau*
El mambo del parking desfullat – *Sr. Polissó*

PRIMER ANIVERSARI

Aquest és el darrer número del primer any de la revista. El proper número sortirà el 23 d'Abril, serà de format gran, i coincidirà amb el primer aniversari de la revista i encetarà un segon any. Estem molt contents de celebrar aquest primer aniversari.

La revista ha tingut una acollida excel·lent. No hem parat de rebre mostres de suport que ens han ajudat a seguir amb força per la línia que ens indicàveu. La revista s'envia a unes 100 adreces, ha contingut 86 escrits pertanyents a 40 escriptors diferents i 3 prologuistes, i té pàgina web.

Esperem poder fer un número de St. Jordi ben especial. Tots els que us reserveu per les millors ocasions ara és l'hora de tornar a col·laborar. Els que heu escrit algun cop i no ho heu tornat a fer des de fa temps, ara és un bon moment per a repetir. I els habituals, us animem a continuar amb la vostra perseverança.

Podeu enviar ja els vostres escrits pel 23 d'Abril.

paperdevidre@hotmail.com / www.paperdevidre.tk

FUM DE BITXO - El govern del bròquil i altres vegetals polítics.

Jofre Biscarri

jofrebiscarri@yahoo.es

Paco Porrás, aquesta mena de Panoràmix del segle XXI, va amenaçar, fa uns mesos, amb la seva candidatura per Marbella a les properes eleccions municipals. He de dir, en primer lloc, que em sembla normal. Abans que el curandero multimèdia del país avancés aquesta notícia en horari televisiu de *prime time*, ja sabíem que la política estava desprestigiada, i que bona part de la classe política no havia ajudat molt a invertir aquesta situació.

La demagògia, els discursos maniqueus i una bona dosi d'utilitarisme electoralista han aconseguit que qualsevol personatge amb uns coneixements mínims de retòrica fàcil que disposi d'un mitjà de comunicació per on poder difondre el seu missatge, constitueixi un ferm aspirant a assolir quotes de poder en les institucions públiques. I si la política té cada cop més de forma que de contingut, i al damunt fa riure, no ha d'estranyar a ningú que proliferin aquests esperpents vallinclanesos en el panorama polític. De fet, cada cop em veig més incapaç de distingir el polític "seriós" d'aquests falsos profetes. També ignoro què és millor, si tenir com a representant mundial a un *comboy* tret d'un anunci dolent de tabac a l'estil de la dècada dels anys vuitanta, o a una cantant d'aptituds dubtoses que té una mare amb sis dits. Sí, efectivament, els dos canten; però considero que tenir una mare amb sis dits és quelcom molt més meritori, i sobretot més inofensiu.

A partir d'aquí algunes qüestions han assaltat el meu pensament durant les nits d'insomni mentre imaginava el compliment de la profecia: seria Porrás el model de príncep que Maquiavel projectà en els seus escrits? Haurem d'inclinar-nos, doncs, en senyal de respecte, quan passi el príncep de l'albergínia per davant nostre? I el que és més important: d'aquí a cinquanta anys la classe política estarà dirigida per mags, quiromàntics, nigromàntics i per endevins que llegiran les restes dels iogurts caducats? Jo, de vosaltres, començaria a fer-me a la idea.

UN CONTE DE MUNTANYA... 2ª Part

Joan Boada

joanboada@eresmas.net

Hola!!!!

Au, ja ho veieu, aquí estic. Això d'escriure per capítols té els seus cops amagats, i és que realment crea com un "morbillo", una afició.

Heus aquí la segona part (temo que no la última encara) del meu Conte de Muntanya. Temo que, com ja he apuntat recentment, no l'acabarem en aquest número doncs la història real en que s'inspira tampoc ha estat resolta encara, si bé el tema cada cop s'està posant més dens, abrupte i, recordeu el que us deia anteriorment de la inversemblància de l'argument?, doncs això, cada cop més inversemblant...

Res, us deixo amb la història:

"LA MINA DE CARBÓ"

CAPÍTOL 2on *"Una Nova Energia"*

Òbviament la notícia del descobriment s'escampà com l'escuma. No només per la figura omnipresent del nostre simpàtic Remigi que ho explica a tothom de seguida i hom diria que semblava li hagués d'agafar un "treball" de l'energia que gastava amunt i avall del veïnat explicant-ho a tothom, també perquè des del propi clan dels Dallonsis interessà donar-ho a conèixer. I així, per primera vegada en la història d'aquell veïnat, i provocat per motius que us podeu imaginar i no precisament relacionats amb la caritat al proгим, el clan dels Dallonsis organitzà una vetllada festiva per tal de "compartir" amb els seus pròxims l'alegria que els provocava la descoberta.

S'organitzà una festa amb tots els ets i uts, els Bohemis actuaren. La Mariona feu els seus millors panets i pastissos. Els Traginers, a canvi de poder assistir amb tota la seva mainada en plè, ajudaren en els preparatius. Els de Ca'ls Ases aportaren alguns dels millors vins de les seves bodegues... I així totes, totes les famílies del veïnat, que assistiren en plè gauriren per unes hores de menges i plaers no massa habituals. Be, no massa habituals més per algunes que per altres. Fins i tot el Pauet, el capellà, va poder gaudir de la festa, malgrat els Dallonsis no eren massa debots, diguem-ne, més aviat al contrari, ja que hom deia que professaven una religió diferent (segurament també mig inventada pel temps que no feia que ningú de fora trepitjava l'indret)

El cas és que, en molt pocs dies, tothom era conscient que el poble disposava d'una nova font, d'una nova calor, d'una nova energia, d'una manera de poder viure més còmoda i comfortable... el carbó. El carbó permetia tenir més estona l'estufa encesa i deixar la casa més calenta que no els tions, permetien cuinar més coses alhora i més de pressa, i permetien somniar...

Òbviament amb tot això la família dels Dallonsis va millorar en forces aspectes. Internament millorà la seva qualitat de vida, si més no pel que fa a elements físics i la qualitat de les menges i beures, ja que el mal caràcter del Dallonsis cap no permetia massa alegries de convivència. I extenament agafà un protagonisme vers la població que abans no haguéssin pogut ni imaginar-se... no hi havia ciutadà que almenys un cop per setmana no s'hagués d'adreçar a algun Dallonsis per encomanar-los comandes de carbó, i ells, bons negociants (i honrats, que ja és dir), els el servien de bon grat i amb les comptes clares.

Però no n'hi ha prou en aquesta vida a tenir un bon producte i a ser-ne bon negociant. Està ben clar que per a agradar no n'hi ha prou amb intentar-ho, s'ha de tenir un do, un instint, un caràcter. I senyors meus (i senyores meves), els Dallonsis eren uns negats pel que fa al que avui en diem “relacions públiques”.

Els que sí que s'ho sabien muntar en aquest aspecte, en canvi, eren els de Ca'ls Ases. Val a dir que en un primer moment, i fou una reacció crec que molt lògica per part seva, el tema del carbó no va fer cap mena de gràcia a la família dels Ases. Suposem que en part per l'envejeta aquesta instintiva del primer moment, de pensar que els sortiria una família rival en potencial materialistes, i també per la part que toca al prestigi, a la comunió amb la comunitat, amb la popularitat. La família de Ca'ls Ases era l'emblema d'aquell veïnat, eren, malgrat alguna envejeta compulsiva també, el reflexe de com podia i devia ser una família en tot el seu esplendor. Admirats pel que tenien i respectats pel que feien. Nobles, justos i bondadosos.

Qualsevol persona del veïnat que ens poguéssim trobar (si poguéssim localitzar el veïnat en el mapa i trobar-lo, és clar) ens en podria explicar un munt de bones accions dels Ases. Com un dia varen eixopligar la Mariona quan una tempesta li va enderrocar el sostre de ca seva, com de tant en tant donàven ajuts al Pauet perquè millorés l'església o ca seva... un munt interminable al llarg de varies generacions...

Però tot això que preocupava als Ases es va acabar ben aviat. No cal ser gaire avispat per a deduir que, riqueses a part, els nostres Ases tenien tota aquesta bona fama gràcies també a ser un llinatge francament espavilat i intel·ligent. I fou precisament la intel·ligència d'un dels nets de la casa que els tornà el lideratge, utilitzant això, la intel·ligència.

El noieta, veient un dia la cuinera com deixava bullir una olla i la tapa d'aquesta botava i botava, i de tant en tant deixava anar un esbufec, i tornava a aixecar la tapa va pensar: “Calla, si aquests esbufecs els aprofitem, podrien fer-se coses...” i heus aquí va inventar quelcom que per a nosaltres ja era conegut i passat de moda, la Maquina de Vapor.

I xiquets, això ja fou la monda! No només el nostre veïnat (gràcies a la txurra dels Dallonsis) disposava d'una nova font d'energia. Ara, gràcies a l'Ase espavilat, teniem una eina incommensurable per aprofitar aquesta font en tota la seva amplitud...

Òbviament els Ases es feren els especialistes en les diferents aplicacions de la nova maquina. A més recuperaren amb escreix el prestigi que tenien en el poble deixant de nou als Dallonsis una mica al “cul” de la vila (com havien estat fins el descobriment que ja coneixeu). I alhora milloraren també la seva qualitat de vida (si és que era possible) gràcies a la comercialització evident de les punyetes que es podien fer gràcies a aquell invent, i alhora perquè els feren entendre als Dallonsis que, com que gràcies als seus invents encara vendrien molt més carbó, a ells aquest els devia sortir gairebé de franc...

Realment, tot un canvi de xip i de vida, oi?

CANVIAR EL MÓN AL SEGLE XXI: Combustible a partir de l'aigua i la llum solar?

Estel Cardellach

estel.cardellach@jpl.nasa.gov

Quants anys fa que sentim dir que queda petroli per 50 anys? Fa tants anys ja, que poques vegades hi pensem... O hi pensem només quan molts indicis apunten el fuel com a possible causa d'una guerra. De fet, però, la recerca en el camp de les energies alternatives ha estat i segueix actiu des de fa dècades, intentant demostrar nous conceptes i desenvolupar sistemes d'obtenció d'energia que satisfacin quatre condicions: segura, pura (no contaminant), econòmica i renovable.

Imaginar un món impulsat per una energia com la descrita és pensar un món radicalment diferent al que estem vivint: un món més equilibrat i just, tant a nivell medioambiental com econòmic. O, al menys, això és el que vaig pensar quan vaig llegir l'anunci de la conferència "*21st Century: fuel from water and sunlight*". El resum que convidava a assistir a l'acte podria traduir-se com:

"Un dels majors problemes que la Ciència ha de resoldre durant el segle XXI és la producció de combustible segur, net, barat i renovable. El desenvolupament d'una tal font energètica canviaria el món per sempre. Suposaria la reducció notable de la crema d'hidrocarburs preuadíssims, les emissions de gasos amb efecte hivernacle i la dependència en fonts de producció inestable. Els avenços espectaculars de la Química han demostrat la manera d'utilitzar la llum del Sol per dividir l'aigua i extreure'n fuel d'hidrogen net. Vine a sentir al Dr. Harry Gray per il·lustrar-te en el món de les cèl·lules solars i les pintures solars que un dia podrien permetre't obtenir electricitat de la pintura amb què has pintat la teva casa o el cotxe!"

Capficada en les fantàstiques implicacions d'aquesta font d'energia, m'encaminava cap a l'auditori sense deixar de preguntar-me Qui, Com, i sota quines Condicions s'estava pagant aquesta recerca. Estava ben decidida a esperar al torn de preguntes per demanar si en algun moment havien rebut pressions per alentir la recerca. Em semblava d'una evidència contundent que certs sectors industrials no veïessin amb bons ulls la implantació, a curt termini, de sistemes que fessin baixar dràsticament el consum de petroli... Com deia, però, tot això eren les meves cabòries de camí cap a l'acte.

La primera transparència em va solucionar algun dubte. No tots, encara: aquest programa de recerca en particular està finançat per la BP. Això deixava clar que no calia cap pressió per alentir el ritme de recerca, ja que la decisió final de bolcar els resultats en productes d'ús general seguia estant sota el propi control de les patrolleres. Tot i així, encara no acabava d'entendre quin interès podia tenir la BP en gastar bilionades per trobar fonts d'energia BARATES i produïdes a partir de materials ABUNDANTS. Mai he tingut nas pels negocis, i en aquest cas tampoc n'intuïa el benefici. Ara veig, però, que algú altre no tan obtús com jo no li caldria assistir a la xerrada per adonar-se que, si aconseguir combustible de l'aigua i la radiació solar fos tan senzill, ja faria milers d'anys que s'hagués inventat... I que, fet i fet, si quan s'esgota la mamella negra només uns quants han trobat la patent miraculosa, el producte ja pot ser tan barat com sigui, ja... que el preu que en pagarem pot ser tan desorbitat com els plagui. I posats a imaginar: tant geogràficament injust com convingui. Qui parlava de "*canviar el món per sempre*"?

LA POSTA DE LA LLUNA (I i II)

Quim Cardús

joaquimcardus@hotmail.com

LA POSTA DE LA LLUNA – I

Veig que, a la lluna, un badall se li escapa.
Que el vestit d'estiu li queda petit.
Deu ser hora, ja, de tocar diana.
Al sostre del món hi regne l'oblit.

Que no se'ns amagui, altre cop, la lluna.
Que l'est persegueixi a l'oest sobre el mar.
Que il·lumini el sol a un altre planeta
Que agafi la baixa, un temps, aquest far.

Si em mostra la cuixa caic desfet a terra.
Si es gira d'esquena em poso a plorar.
Si ales tingués, seguiria el seu rastre.
Si es fixa amb mi, un dia la podré besar.

Vull riure amb la nit, companya nocturna.
Però se'n va a dormir, cada dia, a les sis.
Ressaca d'amor, té, i per això descansa.
El dia que es quedi jo seré feliç.

El problema és greu, la llum és velada.
Per què hi ha núvols de pluja en el cel?
Li tapen la vista. La imatge és boirosa.
No sé si mai podré provar la mel.

Sento la veu que diu que els anys passen.
Que va haver-hi un temps que l'amor era bo.
Són notes de jazz que canta la lluna.
Cal saber que un petó és sols un petó.

LA POSTA DE LA LLUNA – II

Com gota de plor que cau d'una galta,
la Lluna es desprèn d'un cel primitiu.
Despertem, els somnis, del temps d'esperança
per jeure amb el càlid dolor imperatiu.

He estat seduït per llum impossible.
I m'ha dit, la Lluna, que no vindrà més.
L'Incògnit i el Plor són balls d'una pista
d'un lloc en el qual jo no hi vull tenir accés.

Romandré estirat entre un mar de cabòries.
Prendré esment a l'espai buit, net i silent.
Per l'esquena em dispara la claror de l'albada.
I els records es destil·len en un difós present.

Ha clos el termini, la llum s'evapora.
I ve, per quedar-se, finalment, el Sol.
No sembla possible un pacte amb cap pluja
que faci el paper que ella no vol.

Ja sé que mai més veuré aquella espurna,
el Sol i uns estels n'han reclòs l'esperit.
Que vingui algun vent i culli una pruna
d'un arbre que mai hagi estimat la nit.

Vull viure a aixopluc d'una altra ferida.
Buscaré
la Pau
dins l'odi del món.
No és orfe el pregó que aclama un nou dia;
és fill d'un Sol que, tot el què té, fon.

Els anys han passat, la mel ja no és dolça.
Les cançons ressonen al fons d'un pou fosc.
I al meu cor hi viu, ara, aquesta molsa
que tot el què toca vol tornar-ho tosc.

UN INTERROGANT ADMIRAT

Olga Colomer

paulapolida@terra.es

Una vegada, fa quatre dies, hi havia un INTERROGANT que es queixava de mal d'esquena. A casa seva li deien que era un exagerat perquè mai ningú de la seva família havia tingut dolor a la columna. Neixien així. Vivien mig encongits. I morien de vells. No entenien que ara, després de tantes i tantes generacions impreses, un jove INTERROGANT del segle vint-i-u, amb l'oportunitat de viatjar gratuïtament a través de la xarxa de punta a punta de món, gemegués d'aquella manera per una petita desviació vertebral. Va ser tanta la seva insistència per aquella suposada molèstia que els pares de l'INTERROGANT van portar-lo a cal PARÈNTESI. El doctor es va esgarrifar en veure aquelles vèrtebres tan mal posades "és clar que li fa mal!, no m'estranyen aquests ais i uis. Un interrogant jove hauria de poder-se girar de cap per avall i de cap per amunt".

Els pares de l'INTERROGANT no entenien res: perquè ens ha sortit un fill que té mal d'esquena? Perquè ha de fer uns exercicis gimnàstics? Perquè ningú de la família n'ha fet mai? Què hem fet malament? Preguntes típiques d'uns pares interrogants.

Cada dia, de bon matí, l'INTERROGANT anava a cal PARÈNTESI per tractar la qüestió lordòsica a base d'estiraments lliures. Els dijous també hi anava una noia aaaaaaaaaaaaaalta i prima, de la seva edat. Resulta que l'ADMIRACIÓ patia d'exaltació vertebral. Tot i tenir un problema ben diferent, el motiu dels dos joves era el mateix: ella tenia la feina d'exagerar les frases dels altres i això la treia de marges i va anar acumulant una tensió digna d'un mal nom. Ell no sortia mai de dubtes i el capficava de tal manera que cada dia s'encongia més i més. Aquesta coincidència, aquest malestar -fruit d'un seguit de generacions adotzenades o més aviat abecedariades que mai no s'havien aturat a pensar en el seu destí- els unia. El seu cos encarcerat havia pres una forma inamobile. Els exercicis del doctor van flexibilitzar les ments de l'ADMIRACIÓ i l'INTERROGANT. Els va permetre de fer un parèntesi per poder assaborir aquell moment màgic i van adonar-se que entre ells hi havia alguna cosa més que exaltació i dubtes, hi havia una coma, un punt i coma, dos punts, guionet, barra, asterisc i punts suspensius. Va ser tal la fogositat d'aquell moment que no van pensar en protegir-se i van tenir unes COMETES ben iguals. Ella, sorpresa i nerviosa, no sabia a qui s'assemblaven. Ell, indecís, no hi trobava cap resposta.

EL QUESO

Sara Gironès

saraitxell@eresmas.com

La película era de lo más aburrida, así que no le prestaba demasiada atención. La cabeza se me iba a mil kilómetros de distancia. Me imaginaba muy lejos de ese cuchitril, en un apartamento en la costa, mirando una televisión tan grande como una pantalla de cine, tirada en un sofá, cien veces más cómodo que ese en el que habíamos postrado nuestros culos monótonos, cubierta por una manta suave de cuadros marrones, abrazada a él viendo una película romántica. De vez en cuando, volvía a la pequeña pantalla de ese antro ridículo que era nuestro piso, perdido en una gran urbe ruidosa y contaminada, y me cercioraba que la programación seguía siendo patética y nuestra vida un asco.

Luego, pensé en el sexo. Un buen polvo podría arreglarme la noche. Ya casi nunca lo hacíamos; cuando no estábamos cansados, no teníamos tiempo, se habían acabado los condones, o nuestra vecina histérica nos hacía una visita, quejándose que la cama golpeaba en la pared de nuestra habitación de 2x2 metros, y que no podía dormir, y la libido por los suelos.

Empecé a ponerme cachonda y me acerqué a él. Lo busqué un ratito sin éxito alguno. Parecía que la noche seguiría gris. Cuando ya me había sumergido de nuevo en mis propios pensamientos y me encontraba en el Caribe tomando un cóctel, la peli terminó y, como por un efecto automático, fue él quien interrumpió mis sueños, bajándome las bragas. La verdad, tanta pasión de golpe me aturdió un poco, yo ya había postergado la noche de sexo para otra ocasión. Pero le puse buena voluntad y acabé por animarme. En un abrir y cerrar de ojos, (olvidémonos de los encantadores juegos preliminares), ya estábamos moviéndonos al compás. Arriba, abajo, removiéndose dentro de mí. La cosa prometía bastante, si no fuera por ciertos parones que me desconcertaban. Cada vez que me animaba y el ritmo crecía, él aflojaba. Le pregunté finalmente qué pasaba y se quejó de un fuerte dolor de cabeza. Hicimos un par de intentonas más, pero parecía que los movimientos bruscos agudizaban unas punzadas terribles, justo en la zona de su incipiente coronilla, y al final, desistimos.

Comenzó otra peli, aún más cutre si cabe. Allí estábamos otra vez, tragando basura. Yo me tragué mi frustración con un vaso de agua. Me ordenó, porque fue una orden tajante, que le trajera queso de la nevera, y a mí me creció dentro una inmensa rabia. Pero le di el queso y un cuchillo para cortarlo. Empezó a comer con un apetito voraz (yo no sé de donde le había salido tanta hambre, porque mucho esfuerzo no se puede decir que hubiera hecho). Entonces me di cuenta que no me había dirigido la palabra en todo el día, más que para ordenarme que le trajera el queso y para decir “Tengo dolor de cabeza. Me pincha aquí” señalando su casi coronilla. Y le odié, por su silencio y por mis sueños rotos.

Y ese odio, fue en aumento a medida que avanzaba la película y él se reía a carcajadas escandalosas (no muy propias de un dolor de cabeza) de unos chistes malísimos, mientras yo trataba de olvidar que mi cuerpo se había quedado colgado.

Abría la boca cada vez que se destornillaba de risa, y me mostraba esa pasta blanca de queso mezclada con saliva y me cogió asco. Asco. Tenía el queso emmental en las manos y el cuchillo lo había dejado encima de la colcha (que sólo habíamos lavado una vez desde que vivíamos allí, y de eso hacía ya unos años), justo encima de su barriga. Una barriga de unas dimensiones que empezaban a molestarme, especialmente porque él se quejaba día sí y día también, de mi culo caído y mis nalgas rechonchitas. Era tan fácil matarlo... Entré en una especie de trance en el que

sólo me veía con el cuchillo en las manos y un deseo terrible de que en ese momento él no existiera. Vacía de su semen, sentía una curiosidad brutal de atravesarle el corazón con el cuchillo. De repente, entendí todos los crímenes. Tenía las ganas y la oportunidad de acabar con ese robot déspota traga tele, así que cogí el cuchillo...

Y lo clavé en el queso. Él se giró hacia mí y me dijo: “¿Tienes que destrozar el queso? ¿O es que tienes hambre? Si quieres un trozo lo pides, joder”. Y me cortó un pedacito. Y, como me preguntó a mí si quería queso y cortó para mí un trozo de su queso preferido, olvidé el Caribe y el placer del orgasmo y no lo maté.

Aunque también fue porque entonces era él quien tenía el cuchillo.

CRÒNIQUES GRISES DE DIUMENGE – Onzena Entrega

Rubèn Intente Soler

mussolblau@hotmail.com

Nit del diumenge 5 d'agost de 1962

Les pales de l'helicòpter comencen a girar i aixecar sorra de platja. Els veïns n'estan ben tips de veure com se'ls omple la piscina de sorra; a més, avui segur que s'han sorprès per l'hora intempestiva -gairebé les dues del matí- que els motors han començat a brogir. Però què hi poden dir? Aquesta és una de les taxes que els toca pagar per tenir el privilegi de viure a tocar de la casa d'en Peter Lawford i la Pat Kennedy, en aquest paratge exclusiu i selecte de Santa Monica a la riba del Pacífic. En Robert Kennedy no s'acaba de decidir a marxar. Per més que el seu cunyat procura tranquilitzar-lo, no pot deixar de pensar en detalls que els puguin haver passat per alt; hi ha tants vectors a lligar, que el "gran" Fiscal General de l'Estat avui se sent més indefens i desprotegit que mai.

- N'estàs segur Pete que podrem mantenir a tot déu callat?

- No et preocupis més Bobby, fot el camp tranquil. Tot ha anat bé.

- Hi ha massa gent, hòstia. En una cosa així els pocs que hem estat allà, som més que una multitud.

- Tothom està agafat pels ous. Per A o per B ningú no vol veure-s'hi implicat. Ha anat com ha anat. Ja està fet. Pensem en tot el què té de positiu: ara estem més segurs que mai que la puteta ja no piularà, i analitzant-ho fredament, penso que ha resultat molt més senzill que si ho haguéssim previst amb gaire antel.lació.

- De tota manera ja s'hagués pogut esperar uns quants dies... és evident que no li quedava ni un dit de seny.

Els darrers mots els diu en un to fluix, com un sol.liloqui dirigit a si mateix. Els fars de l'helicòpter esquerden lleugerament la negror de la nit i fan que els cossos palplantats a mitja platja projectin ombres febles que ressegueixen les ondulacions de la sorra; una trama de gris fosc difosament perfilada sobre el gris un pèl més clar que s'exten fins barrejar-se amb el negre de l'horitzó. En Robert mou el peu intentant trepitjar una línia que es desplaça cada vegada que fa el gest; la cacera és impossible; s'hi posa nerviós, s'ho pren com un signe, una metàfora, una burla impertinent de la volatilitat del poder.

- No hi pateixis Bob, ha sortit tot de collons. Tu no has sortit del ranxo dels Bates en tot el cap de setmana. No t'has mogut de l'ària de San Francisco. Heu sopat en família i després heu passat la nit jugant al Back Gamond. Estaran encantats d'afirmar-ho convincentment sabent que t'estan tornant de cop tots els favors impagables que els heu fet tan tu com el Jack. Ningú no sabrà mai que ha mort als teus braços. Ningú no en sabrà res de l'ambulància. Per al món haurà mort sola estirada al seu llit tal com l'hem deixada. I en el fons no hi ha cap diferència. Quan hem arribat ja estava més morta que viva. Feia temps que ho probava i al final se n'ha sortit; punt. Fes-me cas Bob, tranquilitza't; tu no has estat a Los Angeles avui. Fot el camp. Demà t'has de llevar d'hora i fer bona cara.

- Encara no em puc creure que sigui morta...

Per un moment sembla que li sàpiga greu. La nit ha estat tan estressant que no hi ha hagut temps d'analitzar els esdeveniments des d'un angle emotiu i privat. L'impacte de la situació ha generat espontàniament una passió col.lectiva impersonal i inèdita que anava dictant els passos a fer i arribava temporalment sentiments que per lògica haurien d'haver paral.litzat a tots els presents.

Hi ha hagut molta pressa, crits, nervis, però potser el més curiós ha estat la facilitat del consens i les complicitats inversemblants que s'han creat al llarg de la nit. A part dels nois de l'ambulància, els altres tots la coneixien de temps i tenien lligams emocionals indiscutibles, i amb tot, hi ha hagut moments en què la comicitat de la situació desdibuixava el fons tràgic i feia esclatar rialles estridents; tot plegat s'ha desenvolupat de manera tan esperpèntica que ha adquirit la textura impossible i borrosa d'un somni. El retorn a la realitat serà un procés lent i dolorós, un viatge incòmode i estremidor ple de pics de pànic, hi haurà una inacabable concatenació d'aparicions sobresaltades al primer pla de la consciència d'algun detall aparentment no tingut en compte, semblarà que tot s'enfonsa, després es recordarà que aquell aspecte també estava sota control i el cor tornarà a bategar a un ritme saludable per uns minuts, unes hores o potser un dia, fins que el següent sobresalt el tornarà a desapar. En Robert aixeca discretament la mirada cap a en Peter Lawford, el veu relaxat, gairebé eufòric i pensa com n'és de frívol; sap que el seu futur, ara per ara, en bona part depèn d'ell, de les gestions que ja ha fet i les que farà amb les hores que resten de nit. Caldrà ultimar encara molts detalls. L'aspecte d'en Robert mostra més que mai el cansament físic i una mirada ambivalent, mescla de l'angoixa i l'ansietat per tot el que encara resta penjat i incert amb la satisfacció d'haver lligat algun tema important. Convèncer a en Hoover ha estat més senzill del què preveia.

- Aquests republicans són sorprenents —diu amb el mateix to apagat. El seu cunyat endevina que encara està pensant en les trucades telefòniques dels darrers dies.

- En Hoover és un home d'estat. L'F.B.I va posar el nas en aquest assumpte, precisament per protegir-vos d'en Hoffa i en Giancana, i va ser ell directament qui ho va ordenar. No tindria cap sentit que ara s'hagués negat a fer una cosa tan senzilla com eliminar el registre d'unes trucadetes entre Brentwood i Washington. El mal humor li venia de la son; l'has tret del llit.

- De tota manera el fill de puta d'en Johnny Hoffa té aquelles maleides cintes.

- Aquesta batalla està perduda de fa temps. De moment us té lligats de mans i peus, però no hi ha més motius ahir que avui per treure-les a la llum. Estàs nerviós i ara et venen coses que no t'haurien d'amoinar més del necessari. Mentre no li remeneu els assumptes bruts ell no apretarà més que fins ara. No li convé.

El pilot de l'helicòpter crida al Fiscal General.

- Senyor Kennedy, ens hem d'enlairar.

En Robert allarga la mà a en Peter per despedir-se'n però no la deixa anar. Es queda pensant, fent el darrer repàs urgent.

- La nota...

- Sí?

- L'has destruïda?

- Ja no en queda cap rastre.

- No l'he arribada a llegir. Què hi deia?

- Brutícia... no té importància. Mai no ha existit.

- Hi havia el meu nom?

- Naturalment. I el d'en Jack també. La puta volia marxar escampant la merda.

- N'estàs segur que el psiquiatre ha de ser el primer testimoni oficial? És intel·ligent aquest Greensom...

- Ha de ser ell. La reacció més natural de la minyona seria aquesta, ella mateixa ho ha dit. Deixa de pensar-hi. D'aquí a una horeta la trucaré perquè el desperti amb la primera alarma. No sospitarà res perquè no ha passat res en absolut.

- Que Déu ens beneeixi Pete.

- Descansa Bobby.

A quarts de deu del matí en Robert Kennedy acompanyat de la seva esposa i els seu set fills assisteix a la missa de diumenge de la parròquia de Saint Mary a Gilroy, tres-centes milles al nord-oest de Los Angeles. A aquesta hora, la notícia del suïcidi de la Marilyn Monroe, possiblement la més rutilant de les estrelles de Hollywood, ja s'ha escampat per tots els racons del món.

Nota:

** Les dades i noms, d'aquest episodi novel·lat de la història, estan basades en major o menor mesura en interpretacions, suposicions i reconstruccions realitzades pel periodista Anthony Summers que es recullen en el seu llibre "Goddess. The Secret Lives of Marilyn Monroe". Qualsevol semblança amb la realitat, malgrat actualment és molt difícil de demostrar-ho fefaentment no és només "pura coincidència".*

MOMENTS DE TRÀNSIT

Guillem Miralles i Puig

guimipu@hotmail.com

Us descriu l'escenari: una ciutat de mida mitjana –considerant les mides actuals de ciutat: un promig entre la més gran i la més petita-. Estem en allò que es diu –sobretot en mallorquí- l' hora baixa. Les diverses fonts lumíniques de la ciutat comencen a activar-se. Som a l'estona de trànsit entre el capvespre i la nit: moment en què no s'acaba de percebre prou bé encara d'on es ve perquè no hi ha perspectiva, i en què tampoc se sap ben bé què passarà després. Són moments de transició: tot tracta de recompondre's (a vegades per una situació que es veu venir i que no acaba de ser encara; o també perquè hi ha ganes de canviar i encara no se sap ben bé cap a on). Tothom busca el seu lloc i la seva adaptació natural a la nova situació: emergeixen coses, bullen idees i propostes, debats, discussions (com en un puzzle: la gràcia consisteix en anar posant cada peça al seu lloc; el joc és saber trobar el lloc adequat per a cada una). Però torno a la ciutat: cada cop és més nit. Els cotxes comencen a dirigir-se a punts ben definits. El ritme creix. Tot es va tornant, mica en mica, més frenètic.

Definitivament, la nit s'apodera de la ciutat engolint l' hora baixa. Embadalit observo la inmensa urbs que mica en mica –en paral·lel a l'avanç implacable de l'agulla horària- ha trobat la identitat deixant enrera aquesta estona de transició en què semblava tan indecisa. Efectivament, la peça ha trobat el lloc però s'ha perdut aquella incertesa creativa de les transicions (hi pot haver una perpètua etapa de transició? o inevitablement per fer transicions cal començar i acabar puzzles?). La ciutat va esdevenint –inevitablement, sense que res s'hi pugui fer- cada cop més idèntica a totes les ciutats del món (1, 2, 3, ..., n) de les mateixes dimensions en aquesta mateixa hora. Com en un quadre del Warhol (el de les Marilyn Monroe per exemple: *Twenty-Five Colored Marilyns, 1962, 209x170cm*) només imperceptibles diferències distingiran una repetició de l'altra. No resulta gens fàcil trobar una via pròpia entre les interstícis de tanta iteració.

“PARLA’M EN CATALÀ, AIXÍ N’APRENDRE !”

Carles Palau i Puig

Fàcilment estarem d’acord que si volem que tota l’entrada de nous immigrants no sigui gens traumàtica i que es vagi culminant amb una bona integració, i volem, a la vegada, que la nostra llengua es mantingui viva i amb futur més enllà dels cercles familiars, aleshores cal que els nous catalans també aprenguin a parlar en català i el fagin seu. Ells representaran un molt alt percentatge de la població en terres catalanes, i el fet que l’adoptin o no per a comunicar-se determinarà el grau d’ús del català en la societat, la seva vivacitat (l’esperança de vida de la llengua). Suposo que estarem igualment d’acord que, essent que els gens no determinen els idiomes a parlar, qualsevol persona amb una mínima desinvoltura intel·lectual pot aprendre a enraonar en català, amb més agilitat o menys. A les nostres ciutats hi ha un grapat de llocs on els immigrants poden aprendre català de franc. Tanmateix, l’experiència és que, tot i les facilitats, això no funciona: l’assistència i la constància són baixíssimes (També hi ha, però, casos en que s’han d’obrir llistes d’espera!). En general, és irreal que els nouvinguts estiguin aprenent català (lluny de fer-ho equilibradament amb la taxa amb què arriben), malgrat magnífics cursos gratuïts i les campanyes institucionals als governs, ajuntaments, universitats.

Estic convençut que el fet que els immigrants no aprenguin la llengua no és culpa d’ells, sinó de la pròpia societat catalana catalanoparlant. No podem deixar el nostre futur lingüístic a la mercè de la bona voluntat del proïisme, perquè el proïisme no ve a cantar nades, ve a treballar. Els immigrants no aprendran cap idioma mentre nosaltres els el fem opcional, prescindible; n’aprendran quan els sigui imprescindible, com ho fan a Milà, a Madrid o a Frankfurt. Si sempre poden canviar de canal, o demanar-nos que canviem d’idioma, no es motivaran a anar ni tan sols a cursos gratuïts. Fer del català un llenguatge necessària al seu propi territori no sols vol dir rotular-hi les botigues o escriure-hi campanyes i rondalles. Crec que és clau adreçar-se en català a tothom i sempre, i un cop comprovat si el nostre interlocutor ens entén mínimament, continuar usant la nostra llengua. Les converses bilingües tenen un alt valor afegit, perquè l’altra persona rep paraules i expressions en català, posa en pràctica i fomenta el seu incipient coneixement del català. Tothom sap que la millor forma d’aprendre anglès és aterrisant al mig del ianqui. Defenso aferrissadament que cal parlar en català als no-catalanoparlants que ja ens entenen. Cal materialitzar el mitjà i l’objectiu de llur aprenentatge.

Però és rar veure un catalanoparlant enraonar en català a un castellanoparlant. Fins i tot he vist escenes surreals com un colombià fent un esforç preciós per a practicar el seu coneixement de català, davant d’un catalanoparlant que li manté la conversa en espanyol, ignorant-li els seus coneixements i interès envers la nostra llengua, com si fós impossible que qui no ha nascut aquí aprengui mai la llengua. “Ah! Que bién que estás estudiando catalán hace medio año; y ya lo entiendes todo?”, “Sí, ho entenc tot i ja parlo una mica”, “Ah, muy bién, muy bién, pués algun día ya hablaremos en catalán!” Però aquesta tendència nostra a canviar ràpidament de parla a favor del castellà no és pas simple. Els lingüistes internacionals reconeixen el “complexe lingüístic” (o autoodi, o prejudici envers la llengua pròpia) com una constant en les societats en fase de bilingüisme (temporal) per als parlants de la llengua debilitada. Actualment no cal que els mestres ens renyin si parlem en català; nosaltres mateixos ja tenim clar en l’inconscient que la nostra és una llengua regional i opcional, minoritària i difícil de comprendre. Conscientment ens sentim agressius si mantenim el català davant d’un castellanoparlant: segur que és més simpàtic adaptar-nos a l’altre. És el servilisme lingüístic, inconscient. Tanmateix, aquest “avergonyiment” no es dona sols envers no-catalanoparlants, sinó també entre catalanoparlants! A la universitat encara hi ha gent que canvia al castellà sistemàticament per parlar en públic. A les Illes és típic que els cambrers catalanoparlants et tractin en castellà per més que tu ho fagis en català; “als clients se’ls ha de tractar en la llengua superior”. Hem de superar el complex lingüístic que tenim al subconscient social, i el primer que cal és fer-nos concients dels complexos (per a això ara escric). Si l’altre ens entén, hem de tenir prou confiança per sentir que

podem ser igualment simpàtics, oberts i saborosos en català; que quan parlem la llengua que usem per pensar és quan som més transparents; que la millor forma de dir marhababic (benvingut) és obrint-li, no només la casa, també la parla. Sembla que darrerament hi ha un retrocés del català en l'àmbit comercial. Pans&Company ha deixat de ser el nostre company per a ser a big Company; ja no etiqueten i rotulen en català, ara ho fan en castellà (i de l'entrepà de Vic en diuen "típico del noreste de la península"). Tenint en compte les pegues per a legislar en matèria de lingüística, penso que l'estratègia són les actituds individuals; nosaltres hem de convertir el català en un idioma obert i imprescindible cada dia; cal superar el provincianisme de pensar que la nostra llengua no fa internacional. Però mirem més atentament la realitat: la gran majoria de gent que no fa servir el català al carrer ni a la universitat no venen de llunyíssim, sinó que són de l'entorn de la immigració espanyola de fa unes dècades. Penso que envers ells (i no voldria incomodar a ningú amb el tracte en tercera persona) tots aquests raonaments són igualment lícits, i potser fins i tot més urgents. Si només parlem en català entre catalanoparlants, retornem l'idioma als cercles familiars; i si mai no parlem en català als no-catalanoparlants, ells quan ho faran? Espero que continuï havent-hi molts nens i nenes que l'aprenquin com a primera llengua i necessària, sinó el català s'arraconarà a alguns discos i enciclopèdies de les nostres prestatgeries, i serà això, una llengua de prestatgeria; de calcs. Que sigui dels carrers i les places, depèn de nosaltres ara. Es calcula que existeixen més de 5.000 llengües; que en acabar aquest segle el 90% s'hauran mortes. Els drets col·lectius es propaguen com el foc, i nosaltres tenim l'oportunitat d'esdevenir un precedent per a les llengües minoritàries que volen recuperar la seva dignitat i sobirania.

EL MAMBO DEL PÀRQUING DESFULLAT

Sr. Polissó

SrPolisso@hotmail.com

(J'suis l'pornographe, du phonographe, le polisson de la chanson. G.Brassens)

EL MAMBO DEL PÀRQUING DESFULLAT

(o Mambo a la sostenibilitat)

*(Aconsellable de llegir-lo en veu alta i a ritme de rap,
tot i que la música de fons ha de ser de mambo)*

Fulles seques en un pàrquing,
trepitjades per la goma
dels pneumàtics, encastades
al ciment i tan sobrants
en *margera* inapropiada,
què hi fan,
què hi fan,
seques fulles en un pàrquing?

Fulles seques en un pàrquing,
si a l'asfalt no hi creixen arbres,
com a molt la mala herba
- a cops de colze no mor mai -,
i la Natura pot ser sàvia,
però no tant,
però no tant!
Així, doncs, què carat hi fan
seques fulles en un pàrquing?

Fulles seques en un pàrquing,
les arrels no són de plàstic,
ni d'amiant.
I tampoc no són filferros
deformats, ferro colat,
els branquillons.
Com hi han 'nat
seques fulles a un pàrquing?
Peatons fent-se petons?
Qui ho sap?
Ai l'hòstia, recollons,
és que em fan ser malparlat!
Qui ho sap ?
Assetjats per mil-i-un
secrets d'Estat.
Quin Estat?
Tururut, company,
veig un carro enclaperat!
Qui ha estat?

QUI ha estat?
QUI HA estat?
QUI HA ESTAT?

(cada vegada més fort)

Ai veig 1 4 x 4,
ple de fang,
ei veig 2 4 x 4,
plens de fang,
oi veig 3 4 x 4,
plens de fang,
ui veig 4 *mountain-bike*,
per estrenar,
ai veig 5 4 x 4,
plens de fang,
ei veig 6 4 x 4,
plens de fang,
oi veig 7 4 x 4,
plens de fang,
ui veig 8 4 x 4,
plens de fang...

FAAAAAAN.....GO !!!

(Go,? Cap on?)

